

Ostrov rebelů uprostřed Kodaně

Christiania je místo, kde se po dlouhou dobu snažili její obyvatelé řídit jen pravidly, na kterých se sami shodnou. Po opuštění původních kasáren se sem na začátku 70. let začali sestěhovávat vyznavači hnutí hippies, kteří místu vtiskli ducha přetrvávajícího až dodnes. Zakladatelé povolili užívání marihuany a hašiše, což vedlo k nesouhlasu a razím ze strany dánské vlády. Na konci 80. let byla existence tohoto nekonvenčního uskupení částečně legitimizována, ale v posledních letech je potírání drogového problému znovu na stole. S uznáním samosprávy tak Christianie stále bojuje.

22 Kristýna

Na onom náměstí nám dělaly společnost nejen streetartové variace na všechny halucinogenní témata, ale taky sochy blikajících lysohlávek ve velikosti vzrostlých keřů. Aneb když drogy, tak ve velkém.

vystřídaly graffiti, a z přemíry zákazů se stane jen jeden jediný: Nefotťe lidi. Obyvatelé Svobodného města Christiania uprostřed Kodaně se prohlašují za anarchistickou komunu a polonezávislý stát, který není součástí Evropské unie ani Dánska.

„Věděla jsi, že sem prý nechodí ani dánská policie?“ utrousil jsem, zatímco jsme vstupovali uličkou do útrob tohoto města ve městě.

„Ne, to se ke mně nedoneslo. Ale jestli se prohlašují za nezávislé, tak by asi bylo záhodno, aby si tu pořádek dělali sami,“ odpověděla prostě Kristýna. Tento mýtus nám byl ale rozprášen hned vzápětí, když jsme uviděli dva ozbrojené policisty, jak v železnicích vyvádějí dredatého mladíka. „Tomu ani schovka v Christianii nepomohla,“ utrousila Kristýna lakonicky.

Procházeli jsme spletitými uličkami s otevřenými obchody s jídlem, rukodělnými výrobky a pocitem, jako bychom se teleportovali do rozbujelé éry květinových

děti šedesátých let v Americe. Pomalu jsme se dobrouzdali na hlavní náměstí, jestli se to tak dá nazvat, kde nás přivítala asi nejhezčí nástěnná malba, kterou jsme kdy viděli. Snová indiánka s lodí a kopími jako vystřižená z nějakého stylového komiksu. Průčelí onoho domu nás ujistilo, že v Christianii není vše jen o drogách, ale také o volném uměleckém vyjádření, se kterým se už můžeme ztotožnit mnohem lépe.²²

Když se začalo připozdívat, usoudili jsme všichni, včetně Ýty, že více pravidel není někdy na škodu, a vyrazili zase zpět do ulic samotné Kodaně. Jakmile jsme vyšli na hlavní třídu, okamžitě na nás dýchl klid dánské uspořádanosti.

„Koukej, to je ale neobvyklá kostelní věž! Vypadá trochu jako třešnička na pokřiveném dortu z *Orientu*,“ ukazovala Kristýna na protější stranu ulice.

„Kostel našeho Spasitele,“ mrknul jsem na mapu. „A ta spirálovitá věž je opravdu neobvyklý prvek, inovací se Dánové nebáli evidentně ani dříve,“ ohrnul jsem ret hledíc k výšinám.

„Vidíš ty schody, co ji obtáčí jako had? Tam se dá určitě vylézt. Pojď, podíváme se, zda nemají ještě otevřeno,“ přesvědčovala mě Kristýna. A neměli. Pohled na město z výšky devadesáti metrů jsme museli přenechat jen tamním opeřencům.

„Je čas vyrazit,“ zavelel jsem. „Máme přece vybraný ten přístřešek u *Roskildu*, tak ať tam nedojedeme až naprší a uschne,“ popoháněl jsem Kristýnu, která mezi tím ještě dělala fotky kostela.

„Jo, vždyť už jdu,“ usmála se na mě a zavolala na čenichajícího Ýtu.

„Ten déšť možná stihneme,“ podíval jsem se okem meteorologa na ocelové temné mraky a dodal, „s tím schnutím ale bude problém. To se může protáhnout i na několik dní.“

K autu jsme přicházeli s jasným plánem. Následující den jsme totiž kromě všech zajímavostí chtěli omrknout i parkoviště v okolí Roskildu a *Ringstedu*, kde bychom nechali tři až čtyři týdny zaparkované auto, než se vrátíme z naší cyklopoutě kolem Dánska.

TŘÍHVĚZDIČKOVÝ NÁHRADNÍK

Opouštěli jsme Kodaň. Za námi zůstalo skandinávské velkoměsto plné rozmanité architektury, mírného spěchu, ale i volnomyšlenkářského života v Christianii, a my se ocitli na cestě za našim prvním opravdickým přístřeškem s vůní dřeva a dobrodružství. Pomalu jsme se blížili k Roskildu. Jeho okolí nabízelo nejen pár atraktivních úlovek v aplikaci *Shelter* – což je takový *Booking.com* pro čisté a učené skandinávské vagabundy – ale i samotné město slibovalo několik zajímavých míst, která jsme se chystali objevit.

„Ten první přístřešek za Roskildem vypadá fakt lákavě. Dobrá volba,“ pronesla Kristýna, zatímco koukala do telefonu. „Nachází se nedaleko *Vikingského muzea* v *Gammel Lejre*. Je u vody a – jak lidé píšou – krásně schovaný za lesem.“

„Jo, a taky je jen třičtvrtě hodiny odsud,“ odpověděl jsem s očima upřenými na navigaci. „Mohli bychom tam dorazit už kolem půl osmé.“

Jenže když jsme se po řečené třičtvrtě hodině teprve vymotali z hlavního města, vypadalo to, že vše nebude tak růžové, jak jsme si nalinkovali. Dál už ale cesta ubíhala a my si broukali, smáli se a vtipkovali až do finální destinace. Dojeli jsme na téměř prázdné parkoviště na okraji vesnice, odkud to bylo k našemu vyvolenému přístřešku jen asi čtyři sta metrů do polí.

„Tak se tam nejdřív pojďme podívat,“ navrhl jsem prozíravě. „Přece jen už je po osmé, navíc pátek. Jestli má být někdy tohle místo obsazené, tipoval bych, že

Rozevzlátá hra barev v kontroverzní a místy snové Christianii nás vtáhla do svých zákoutí vonících sprejem a nekompromisní svobodou ▲